

NA HRANĚ

Nesnášela jsem svět, ve kterém jsem žila. Měla jsem skvělou rodinu, zázemí, ve škole jsem byla jedna z nejlepších, ale nenáviděla jsem ho. Všechna ta pravidla, která musí člověk dodržovat. Lezlo mi to krkem. Měla jsem všechno, ale o nic z toho jsem nestála.

Zato moje kamarádka, ta neměla nic. Její rodiče byli rozvedeni, matka se o ni nestarala, ve škole propadala. Přesný opak mě. Asi proto mě to k ní tak táhlo. Začala jsem s ní trávit víc času a postupně poznávala její svět. Dělalala si, co chtěla. Víc času trávila na ulici než doma. A to se mi líbilo. To jsem přesně chtěla. Uživat si a nic neřešit.

Začala jsem s ní kouřit cigarety, ale neskončilo to jen u nich. Flákáním se po venku jsem se seznamovala s různými lidmi, kteří nabízeli nové, jiné, neozkoušené možnosti. Začala jsem hulit trávu. V hospodě jsem se pak seznámila se starší partou děcek, kteří taky huli, a velmi rychle mě vzali mezi sebe. Být součástí jejich party bylo super. Byli tam pěkní kluci a navíc ti lidi byli úplně jiní. Na vyšším levelu. S nimi jsem hulila den co den. Nic jiného jsme nedělali. Byla to jediná náplň každého našeho dne. Jezdíváme i na různé víkendové akce a kromě trávy jsme taky zkoušeli, co s námi udělají lysohlávky, LSD nebo extáze. Párkrát jsem si dala i perník. Měla jsem pocit, že lepší už to být nemůže.

Rodiče samozřejmě nadšení nebyli. Dávali mi zákazy a zaracha. Vydili jim lidi, se kterými se scházím. Zabavovali mi telefon a tajně prašacovali moje věci. Začala jsem utíkat z domu a vzdorovala jsem, jak jsem mohla. Nehodlala jsem nic měnit.

A pak to přišlo. Onemocněla jsem. Dostala jsem streptokoka. Měla jsem vysoké horečky a bolelo mě šíleně v krku. Nemohla jsem si zapálit cigaretu, natož jaita. Celé dny jsem proležela. Byla jsem našťavaná na celý svět. Venku bylo krásně, jaro v plném proudu a já musela být doma. Nemohla jsem se dočkat, až bude po všem, až budu zdravá a dám si zase prád.

Jenže nemoc se vlekla. Trvala víc jak dva měsíce. Hulení mi chybělo, hlavně ze začátku, ale postupem času to bylo lepší. Pořád jsem měla na jointa chuť, ale dokázala jsem existovat i bez něj. Když jsem byla zdravá,

určovala tráva každý můj krok, ale pak, když jsem hulit nemohla, jsem najednou měla hromadu času, takže jsem začala dělat i jiné věci. Zase jsem četla knížky a poslouchala hudbu, kterou jsem měla ráda. Taky jsem měla hodně času na přemýšlení. Zdálo se mi se,

když jsem si uvědomila, co se ze mě za ty dva roky hulení stalo za člověka. Všechno mi bylo jedno. Kašlala jsem na rodinu i školu. Nepoznávala jsem sama sebe. Došlo mi, že takhle už to dál nejde.

Když jsem se uzdravila, nabídla mi moje učitelka, že si můžu dopsat všechny písemky, které mi chyběly, abych nemusela opakovat ročník. Propadnout jsem nechtěla, tak jsem souhlasila. Hodně jsem se ale nadřela. Učila jsem se asi měsíc v kuse, ale nakonec jsem to všechno zvládla. Kvůli učení jsem ale zanedbávala svoji partu, takže se mi postupně přestávali ozývat. Byla jsem tedy mň v kontaktu nejen s nimi, ale i s trávou. Zpětně to beru jako přínos. Tenkrát mi to vadilo, ale teď si uvědomuju, že jen díky tomu jsem hulení dost omezila. Něřkám, že si teď sem tam nedám práška, ale rozhodně to už není jediný střed mého vesmíru a za to jsem ráda. Naučila jsem se žít i bez trávy, a to je hlavní.

Kristýna